

Az *Epinephele Janira*, úgy látszik, általában némi hajlandósággal bír az efféle elhalaványulásra. Treitschke *) már 1834-ben következőket írta róla: »Noch zeigt sich bey *Janira* die, auch bey *Paphia*, *Adippe*, *Latonia* und anderen gelben Faltern vorkommende, Eigenheit, dass man ganz frische Stücke mit bleichen oder ganz weissen Flecken findet. Die Ursache scheint in einer Krankheit der Raupe oder Puppe zu liegen, welche die volle Ausbildung ihrer Säfte verwehrt.«

Treitschke gyűjteménye, mely jelenleg a magy. nemz. muzeum tulajdonát képezi, csakugyan nem kevesebb mint öt ilyen elhalaványodott példányt tartalmaz. E példányoknál a szárnyak barna alapszíne hol kisebb, hol nagyobb mértékben és terjedelemben el van halaványodva. Ezek között van egy hím, a melynek szárnyai szintén sárgásszürke foltokkal vannak tarkázva; csakhogy e foltok sokkal kisebbek, elmosódottabbak és szabálytalanabbak.

Pável János.

APRÓBB KÖZLEMÉNYEK

Kannibál szitakötő. — A szitakötők, mint tudjuk, ragadozásokból élnek és más rovarokkal, legyekkel, szunyogokkal stb. táplálkoznak, melyeket, mint a fecskék, röptükben fognak el. Reggeltől estig fáradhatatlanul vadászva sok alkalmatlan rovart pusztítanak el ekként és ez oknál fogva — kivált mocsáros vidékeken — valóban nagy hálánkra érdemesek. Vadász szenvedélyük, melynek oka természetesen csak jó étvágyukra vezethető vissza, oly nagy mértékű, hogy ott, a hol más zsákmány szűkében vannak, még egymást sem szokták kimélni.

Egy ilyen esetet volt alkalmam e nyáron magamnak is tapasztalni. Ugyanis 1884 június 20-án Pestmegyében a monori erdőben rovarászván, az erdő szélén két szorosban egymásba kapaszkodott szitakötőt vettem észre s azt vélve, hogy éppen párosodnak, mind a kettőt elfogtam. Csakhamar észrevettem azonban, hogy a hálomba került foglyok nem egy fajhoz tartoznak, és hogy itt voltaképen nem szerelmeskedés, hanem gyilkosság tényével van dolgom. A nagyobb és erősebb szitakötő lábai között tartotta a kisebbiket, a mely összevissza marczangolt fejjel félholt állapotban

*) Die Schmetterlinge von Europa. X. p. 35.

már nem is védte magát. A gyilkos a mindenütt gyakori *Aeschna pratensis* Müll., áldozata pedig a ritkább *Cordulia flavomaculata* Vand. fajhoz tartozott.

Ime tehát, olykor a szitakötők is kannibálokká válnak és saját fajrokonait sem kímélik.

Kuthy Dezső.

A magyarországi vizenjáró poloskákról. — A Természetrাজi Füzetek II-ik kötetében*) 1878-ban ismertetést közöltem Magyarország vizenjáró poloskáiról (*Hydrodromica*) és abban hazánk területéről 14 fajt soroltam fel. Azóta 6 év mult el, a mely idő alatt még további 3 fajt sikerült felfedezni és ekként a magyar fajok számát 17-re emelni. Az újabb 3 faj a következő:

Hebrus ruficeps Thoms. Éjszaki faj, mely hazánkon kívül eddig csak Svéd-, Finn- és Németországból ismeretes, a melyet azonban már a szomszéd Romániából is kaptam. Nálunk, ugy látszik szintén inkább az ország éjszaki részében tenyészik és ott Abauj-Tornamegyében Tornán, Zemplénmegyében Varannó és Szomotor mellett, továbbá Szatmármegyében Kis-Majténynál találtatott; de felfedeztem azért már Pancsován is. A talált példányok repülő szervei rendszeren el vannak satnyúlva; tökéletesen kifejlett szárnyfedőkkel csak egy hazai példányom van Szomotorról.

Mesovelia furcata Muls. Ezt a rendkívül érdekes fajt, mely a Hebridák és Veliidák családjai között összekötő kapcsolatot képez, és mely ámbár előfordul Franciaországban, Skóciában, Finnországban, Sziciliában, Dél-Oroszországban és Szíriában, de azért mindenütt igen ritka, Magyarország területén legelőször Raisz Gizella k. a. fedezte fel 1881-ben Tornán az ottani urasági kert taván. A következő években juliustól októberig szintén több példányt gyűjtött ugyanott, de a tónak mindig csak egy bizonyos helyén a part közelében; juliustól szeptemberig; álczák is találkoztak. Magam 1884 szeptember 4-én akadtam reá Bácsmegyében a pusztapékai m. k. kincstári rizstermelő telepen, a hol a rizsföldeket borító viz tükrén egy példányt fogtam. — Az eddig gyűjtött hazai példányok — egy tornai példány kivételével — mind teljesen szárnyatlanok.

Gerris lateralis Schumm. Pungur Gyula tanár úr felfedezése Szilágymegyében, a hol márczius, július és augusztus hónapokban több példányt fogott belőle, és pedig Zsibónál a Szamoson, Zilah-

---

*) Magyarország vizenjáró poloskái. (Természetrাজi Füzetek. II. pag. 126—137. tab. 6.)